Temps Ordinari - Dissetè diumenge

Ac 4,33;5,12.27-33;12,2
2Cor 4,7-15
Lc 11,1-13

1. Sovint els creients fem aquesta experiència: hem demanat coses al Senyor, però no hem aconseguit resultats. Llavors la nostra reacció pot ser pensar que Déu no ens escolta, que ja no ens estima. Però seria millor ser més humils i pensar que tal vegada no hem sabut pregar com cal. A l'evangeli d'avui, Jesús ens diu com hem de demanar i quines coses hem de demanar per tal de ser escoltats.
La pregària que ens ensenya Jesús comença amb una paraula "Pare". És la primera condició perquè Déu escolti la meva pregària: que sigui una pregària confiada. Que em dirigeixi a Ell com un infant que està convençut de l'amor que li té el seu pare i tot ho espera d'ell.
Déu ja sap què necessito i, abans que li demani, ja està disposat a donar-m'ho. Sóc jo que m'haig d'autoconvèncer del seu amor. Per això vol que comencem invocant-lo amb confiança, com a Pare. És, de veritat, confiada la meva pregària?

2. Però Jesús també ens ha dit: "Us asseguro que si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que ncessita". És la segona condició per a ser escoltats: la perseverança, la constància. Sovint, nosaltres ens desanimem. Si no obtenim immediatament el que demanem ens cansem i deixem de fer-ho. Però això és falta de confiança, és creure que l'amor de Déu és petit. Si deixem de pregar, llavors efectivament, Déu deixa d'escoltar-nos, perquè èstem demostrant amb el nostre comportament que no confiem en Ell. Per què ens cansem tan aviat de demanar?

3. Finalment, Jesús a l'evangeli d'avui, també ens ensenya quines coses hem de demanar. És important conèixer-les perquè aquestes, si les hi demanem, és segur que el Senyor ens les vol concedir.
Fixem-nos que la primera cosa que ens fa demanar al parenostre és "Vingui a nosaltres el vostre Regne". És desig del Senyor que, com a cosa prioritària abans de demanar res per a mi, demani que el seu Regne sigui ben aviat una realitat entre nosaltres. El Regne de Déu és el de la pau, de la solidaritat, de la germanor, del respecte, de la comprensió... Aquesta és la necessitat més urgent. Cada parenostre que diem és una petició al Senyor perquè acabin aquestes barbaritats que ens mostren cada dia els mitjans de comunicació i que porten patiment a tants germans nostres innocents. Però, per tal que una pregària sigui sincera cal que es compleixin dues condicions. La primera que nosaltres aportem el nosre granet de sorra, fent el que està al nostre abast. La segona, que confiem que la resta ja la farà el Senyor.
Som conscients que si el Senyor ens fa demanar que arribi el seu Regne, significa que ens ho vol concedir? Per què no ho demanem amb més convicció?

4. La segona cosa que ens fa demanar al parenostre és: "Faci's la vostra voluntat". La seva: no la meva.
No sempre Déu em donarà allò que li demano. Però si la pregària és sincera, sempre serà escoltada. Si Déu no em dóna llò que li demano, és perquè em vol donar una cosa millor. Déu no canvia mai per rebaixar: sempre ho fa per millorar. Aquest és el punt essencial d'una pregària sincera: acceptar que es faci la voluntat de Déu en la meva vida. Perquè aquesta acceptació suposa que hi confiem. I això porta pau, encara que no hàgim obtingut el que demanàvem.

5. Adonem-nos que fins en tercer lloc no ens fa demanar "el nostre pa". El pa expressa les nostres necessitats humanes. Vol que li demanem. I ho hem de fer, perquè significa que estem convençuts que tot allò de bo que hi ha en la nostra vida, és un do seu. Però tinguem en compte dues coses que potser se'ns escapen: la primera és que demanem en plural: "el nostre pa". Ho demano per a mi, però sense oblidar els altres. Déu vol que la pregària ens faci solidaris.
La segona cosa, és que diem el "nostre pa de cada dia". No es tracta d'aconseguir una situació en que ja no necessitem més de Déu. Al contrari: vol que sempre, cada dia, estiguem pendents d'Ell. És amb aquest esperit que faig aquesta petició. Reflexionem-hi.

Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 5. Diumenges i festius. Cicle C."*** *Editorial Claret, 2006*

ETIQUETES
PA NECESSITAT PETICIÓ SOLIDARITAT JUSTÍCIA AMISTAT